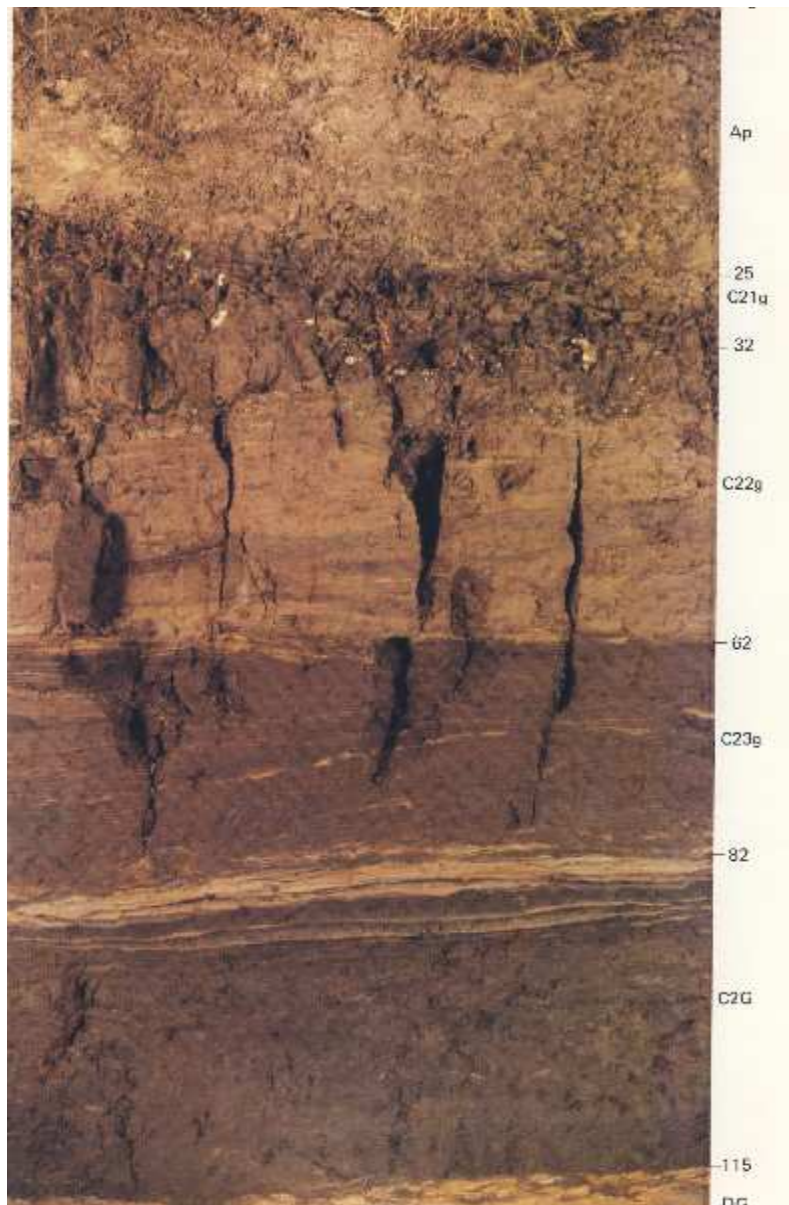

Nominatie meest kenmerkende bodem van Nederland.

Nesvaaggrond in Flevoland (Zie H. de Bakker, Major Soils and Soil Regions in the Netherlands, 1979, p.66 voor een uitgebreide technische beschrijving van deze bodem).

Nominatie door: H. de Bakker

Motivatie:

Dit is een zeer jonge bodem in Flevoland ontstaan na het sluiten van de dijk rond Oostelijk Flevoland op 13 september 1956 en het droogvallen op 29 juni 1957. De rijpingsprocessen hebben in dit kleirijke sediment op de bodem van het IJsselmeer, geleid tot de vorming van grote, permanente scheuren waartussen grote prisma's. Deze scheuren vergemakkelijken de drainage van deze gronden waardoor de rijping tot steeds grotere diepte kan optreden. Deze bodem wijkt af van alle andere jonge polders omdat hij als ongerijpte "blubber" door de mens is drooggelegd en niet op natuurlijke wijze als kwelder of gors is gevormd waarbij rijpingsprocessen en sedimentatie elkaar steeds afwisselen en het bodemoppervlak steeds hoger boven het waterniveau komt te liggen. De bodem is kalkrijk (10%) tot bovenin het profiel omdat uitspoeling in deze jonge bodem nog niet heeft kunnen plaatsvinden.

Ongeveer 2000 jaar voor Christus, was dit gebied onderdeel van een grote kuststrook bestaande uit veen op Pleistoceen zand en, meer naar het westen, op oude Holocene mariene afzettingen. Daarna nam de mariene invloed toe en werd het veen ge-erodeerd en vervangen door mariene sedimenten. Romeinse schrijvers maakten melding van een groot meer, het Flevo meer, in centraal Nederland. In het jaar 755 werd dit meer Almere genoemd en na 1340, de Zuyder Zee. Inmiddels was het een baai geworden met brak water. Na de constructie van de afsluitdijk in 1932 ontstond een zoetwatermeer, het ons bekende IJsselmeer.

Dit is een typische, zeer jonge Nederlandse poldergrond op 2.5 meter beneden zeeniveau. Het verhaal gaat dat tijdens een bodemkundige excursie in de vijftiger jaren van de vorige eeuw, professor Edelman onze poldergronden toonde aan een aantal Russische bodemkundigen. Die vonden deze bodemprofielen weinig interessant omdat er nauwelijks sprake was van bodemvorming. Podzolen en gleygronden met felgekleurde horizonten, dat waren pas bodems!. Dat was ongetwijfeld juist maar Edelman kon fijntjes wijzen op de hoge landbouwkundige waarde van deze wellicht saaie maar niettemin hoogproductieve gronden. Een vroege indicatie van het belang dat werd gehecht aan de gebruikswaarde van bodems dat kenmerkend is voor onze Nederlandse bodemkundige geschiedenis.